DARWINİZM'İN SONU

Bilimsel kanıtlar evrim teorisini reddederken tüm canlıların Allah tarafından yaratıldığını gösteriyor

HARUN YAHYA

ISBN 975-7986- 72-0

Birinci Baskı, İstanbul, Mayıs 1999

VURAL YAYINCILIK

Çatalçeşme Sok. Üretmen Han
No: 27/13 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0 212) 511 42 30 - 638 21 72

Copyright © 1999
Bu eserin tüm hakları yazarına aittir.

İÇİNDEKİLER

Köhne bir düşünce: Evrim teorisi

Tüm canlılığın bilinçsiz, amaçsız bir tesadüfler sürecinin ürünü olduğu düşüncesi, bir 19. yüzyıl hurafesidir. O dönemin ilkel bilim düzeyi içinde düşünen evrimciler, canlılığın çok "basit" olduğunu sanmışlardır.

Dünya üzerinde bir milyonu aşkın farklı canlı türü yaşar. Hepsi son derece farklı özelliklere ve mükemmel sistemlere sahip olan bu canlılar nasıl ortaya çıkmışlardır? Bu soruyu sağduyu ile inceleyen her insan, tüm bu canlılığın üstün ve kusursuz bir yaratılışın ürünü olduğunu görür.

Evrim teorisi ise, bu açık gerçeği reddeder. Teori, yeryüzündeki tüm canlı türlerinin tesadüflere dayalı bir süreç sonucunda birbirlerinden türediklerini öne sürmektedir.

Eski Yunan'da doğan Evrim fikrini kapsamlı olarak ilk savunan kişi, Fransız biyolog Jean Baptiste Lamarck oldu. Lamarck'ın 19. yüzyıl başında ortaya attığı teori, "canlılar hayatları sırasında kazandıkları özellikleri sonraki nesillere aktarırlar" varsayımına dayanıyordu. Örneğin Lamarck, zürafaların, ağaçların yüksek dallarına uzanmaya çalıştıkça boyunları uzayan ceylanlardan türediklerini savunmuştu. Ama gelişen genetik bilimi, Lamarck'ın teorisini kesin olarak çürütecekti.

Teoriyi Lamarck'tan sonra savunan ikinci önemli isim ise, amatör bir İngiliz doğabilimci olan Charles Darwin oldu. Darwin 1856'da yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabında tüm canlı türlerinin tesadüfler sonucu tek bir ortak atadan geliştiklerini öne sürdü. Örneğin Darwin'e göre, balinalar, suda avlanmak için çabalayan ayılardan evrimleşmişlerdi.1

Darwin bu gibi iddialarını sıralarken, ciddi kuşkular yaşıyordu. Teorisinden pek emin değildi. Açıklayamadığı pek çok konuyu kitabına eklediği "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölümde itiraf etmişti. Darwin bilimin gelişmesiyle birlikte bu zorlukların birer birer çözüleceğini ummuş ve bazı kehanetlerde bulunmuştu. Ancak 20. yüzyıl bilimi, Darwin'i desteklemek bir yana, onun iddialarını birer birer geçersiz kılacaktı.

Gerek Lamarck'ın gerekse Darwin'in teorilerinin ortak noktası, ilkel bir bilim anlayışına dayanmalarıydı. O dönemde biyokimya, mikrobiyoloji gibi bilim dalları olmadığı için, evrimciler canlıların tesadüflerle oluşabilecek kadar basit yapıda olduklarını sanmışlardı. Genetik kanunları bilinmediği için, canlı türlerinin kolaylıkla birbirlerine dönüşebilecekleri zannedilmişti.

Gelişen bilim, bu efsanelerin hepsini yıktı ve gerçekte canlıların üstün bir yaratılışın ürünü olduklarını ortaya çıkardı.

Hayatın kökeni

Evrimciler canlıların cansız maddeden kendiliğinden oluştuğunu iddia ederler. Oysa bu, biyolojinin en temel kanunlarına aykırı bir Ortaçağ hurafesidir.

Darwin'in teorisinden söz edildiğinde, çoğu insanın aklına "insanın atasının maymun olup olmadığı" sorusu gelir. Oysa bundan çok daha önce, evrim teorisinin açıklaması gereken sayısız soru vardır. Bunların ilki ise, yeryüzündeki ilk canlının nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

Evrim teorisi bu soruya karşılık, yeryüzündeki ilk canlının, tesadüfler sonucunda cansız maddenin içinden oluşan bir hücre olduğunu iddia eder. Yani teoriye göre, yeryüzünde sadece cansız taşın, toprağın, gazların vs. bulunduğu bir dönemde, rüzgarın, yağmurun, yıldırımların etkisiyle tesadüfen canlı bir varlık oluşmuştur. Oysa evrimin bu iddiası, biyolojinin en temel kanunlarından birine aykırıdır: Hayat yalnızca hayattan gelir, yani cansız madde hayat oluşturamaz.

Cansız maddenin hayat oluşturabileceği inancı, aslında bir Ortaçağ hurafesidir. "Spontane jenerasyon" adı verilen bu teoriye göre, farelerin buğdaydan oluştuğuna, ya da böceklerin yemek artıklarının içinden "kendiliğinden" var olduklarına inanılmıştır. Darwin'in teorisini ortaya attığı dönemde ise, mikropların cansız maddeden kendiliğinden oluştuğu sanılmıştır.

Ancak bu düşünce, Fransız biyolog Louis Pasteur'ün bulguları ile yıkılmış ve Pasteur'ün ifadesiyle "cansız maddenin hayat oluşturabileceği inancı tarihe gömülmüştür".2

Pasteur'ün ardından evrimciler yine de ilk canlı hücrenin tesadüfen oluştuğu iddiasını sürdürmüşlerdir. Ama 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm deney ve araştırmalar hep başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Canlı hücresinin "tesadüfen" oluşması bir yana, dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bilinçli olarak üretilmesi bile mümkün olmamıştır.

Dolayısıyla ilk canlı organizmanın nasıl ortaya çıktığı sorusu, evrim iddiasını henüz ilk aşamada çıkmaza sokmaktadır. Evrim teorisinin moleküler düzeydeki ünlü savunucularından Prof. Jeffrey Bada şu itirafı yapar:

"Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?"3

"Hayat hayattan gelir" kanunu, evrim teorisini geçersiz kılarken, dünya üzerindeki ilk canlılığın yine hayattan geldiğini göstermekte, yani Allah tarafından yaratıldığını ispatlamaktadır. Cansız maddeye hayat verebilecek olan, sadece O'dur. Kuran'daki ifadeyle, "O ölüden diriyi çıkarır ve diriden ölüyü çıkarır." (Rum Suresi, 19)

Proteindeki tasarım

"İlk canlı hücre nasıl oluştu" sorusunu şimdilik bir kenara bırakıp, bundan çok çok daha kolay bir soru soralım: İlk protein nasıl oluştu? Ancak evrim teorisi bu soruyu bile asla cevaplayamamaktadır.

Proteinler hücrenin yapıtaşlarıdır. Eğer hücreyi dev bir gökdelene benzetirsek, proteinler de bu gökdelenin tuğlaları sayılabilirler. Ancak tuğlalar gibi standart şekil ve yapıda değildirler. En basit hücrelerde bile en az 2000 kadar farklı türde protein bulunur. Hücre bu çok farklı proteinlerin hepsinin olağanüstü bir uyum içinde çalışması sayesinde yaşar.

Proteinler de kendilerinden çok daha küçük parçalardan oluşur. Bu parçalar, "amino asit" adı verilen ve karbon, azot, hidrojen gibi atomların farklı şekillerde birleşmesiyle oluşan moleküllerdir. Ortalama bir proteinde 500-1000 kadar amino asit vardır. Bazı proteinler çok daha büyüktür.

İşin en önemli yanı ise, amino asitlerin bir proteini oluşturmak için mutlaka belirli bir sıra içinde dizilmeleri zorunluluğudur. Canlı bedenlerinde kullanılan 20 farklı türde amino asit vardır. Bu amino asitler protein oluşturmak için birbirlerine gelişigüzel bağlanmazlar. Aksine, her proteinin belirli bir amino asit dizilimi vardır ve bu dizilimin harfiyen tutturulması gerekir. Protein yapısındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi, o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Canlı hücresinde bu dizilimin bilgisi DNA'da saklanır ve proteinler de DNA'daki bu bilgi okunarak üretilir.

Evrim teorisi ise, ilk proteinlerin "tesadüfen" oluştuğunu iddia etmektedir. Ancak olasılık hesapları bunun kesinlikle imkansız olduğunu gösterir. Örneğin 500 amino asitten oluşan bir proteinin amino asit diziliminin "tesadüfen" doğru çıkması, 10950'de 1 ihtimaldir.5 10950 demek, 1 rakamının yanına 950 tane sıfır gelmesiyle oluşan akıl almaz bir sayı demektir. Oysa matematikte 1050 de 1'den daha düşük ihtimaller pratik olarak "sıfır ihtimal" kabul edilirler.

Kısacası tek bir protein bile tesadüfen oluşamaz. Bu gerçek kimi zaman evrimciler tarafından da itiraf edilir. Örneğin Harold Blum adlı ünlü bir evrimci bilim adamı, "bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir" demektedir.6

Peki tüm bunlar ne anlama gelir? Kimya profesörü Perry Reeves ise bu soruya şöyle bir cevap verir:

"Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur."7

Hücredeki tasarım

Tüm canlılar hücrelerden oluşur. Tek bir hücre bile kendi kendine yetebilir; kendi besinini üretebilir, hareket edebilir ve diğer hücrelerle haberleşebilir. Olağanüstü bir teknolojiye sahip olan hücre, canlılığın tesadüfler sonucu oluşamayacağının kesin bir ispatıdır.

Tek bir proteininin bile tesadüfen oluşamayacağı hücre, evrimin "tesadüf" iddiasını tamamen anlamsız hale getiren bir tasarım harikasıdır. Hücrenin içinde, benzetme yapmak gerekirse; enerji santralleri, kompleks fabrikalar, dev bir bilgi bankası, depolama sistemleri ve gelişmiş rafineriler vardır.

Darwin zamanında hücrenin bu olağanüstü yapısı hakkında hiçbir şey bilinmiyordu. Dönemin ilkel mikroskopları altında hücre belli belirsiz bir leke gibi görünüyordu. Bu nedenle gerek Darwin, gerekse onun dönemindeki diğer evrimciler, hücrenin tesadüflerle oluşabilecek son derece basit bir su haznesi olduğunu sandılar. Canlılığın tesadüflerle açıklanabileceği inancı, bu ilkel bilim anlayışı nedeniyle kabul gördü.

Oysa 20. yüzyıldaki bilimsel gelişmeler, canlı hücresinin akıl

almaz derecede kompleks bir sisteme sahip olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bu denli karmaşık bir tasarıma sahip olan hücrenin, evrim teorisinin iddia ettiği gibi rastlantılarla oluşmasının imkansız olduğu bugün anlaşılmış durumdadır. Elbette insanın bile oluşturamadığı kadar kompleks bir yapı, "tesadüf" ürünü olamaz. Ünlü İngiliz matematikçi ve astronom Profesör Fred Hoyle, bu imkansızlığı şöyle açıklar:

"Tesadüfler sonucu bir canlı hücresinin meydana gelmesi, bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması kadar imkansızdır."9

Hoyle, bir başka yorumunda ise şöyle der: "Aslında, yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir."10

Genetik bilgi

Vücudumuzu oluşturan trilyonlarca hücrenin her birinin çekirdeğinde, 900 ciltlik bir ansiklopediye ancak sığacak kadar büyük bir bilgi deposu bulunduğunu biliyor musunuz?

DNA, her canlı hücresinin çekirdeğinde saklı duran dev bir moleküldür. Canlının sahip olduğu bütün fiziksel özellikler, bu sarmal biçimindeki molekülde şifrelenmiştir. Gözümüzün renginden, iç organlarımızın yapısına, hücrelerimizin şekil ve fonksiyonlarına kadar her türlü bilgi DNA'daki gen adı verilen bölümlerde programlanmıştır.

DNA şifresi, dört farklı molekülün diziliminden oluşur. Bu dört molekülün herbirini birer harfe benzetirsek, DNA'yı dört harfli bir alfabeden oluşan bir bilgi bankası olarak kabul edebiliriz. Bedenin tüm bilgisi, bu bilgi bankasında depolanmıştır.

DNA'daki bilgileri kağıda dökmeye kalkarsak, bu bilgiler yaklaşık bir milyon ansiklopedi sayfası büyüklüğünde bir yer tutar. Bu, insanlığın en büyük bilgi birikimlerinden biri olan Britannica Ansiklopedisi'nin 40 katı büyüklüğünde bir ansiklopediye eşittir. Ama bu inanılmaz bilgi, milimetrenin yüzde biri kadar olan hücrelerimizin, ondan daha da küçük çekirdeklerinde saklanmıştır.

Bir çay kaşığına sığabilecek boyuttaki bir DNA zincirinin, bugüne kadar dünya üzerinde basılmış bütün kitapların bilgisini saklayabilecek kapasitede olduğu hesaplanmaktadır.

Elbette ki böyle muhteşem bir yapı, kendiliğinden ve tesadüfen oluşamaz ve canlılığın Allah tarafından yaratıldığını ispatlar. Nitekim evrimciler DNA'nın kökenine hiçbir açıklama getirememektedir. Ancak sırf teoriyi yaşatmak adına, "tesadüf" iddiasına sarılmayı sürdürürler. Avustralyalı ünlü moleküler biyolog Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bunu şöyle anlatır:

"Canlıların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!"11

Doğadaki tasarım

Canlıların mükemmel tasarlanmış yapıları,asla tesadüfler sonucunda kendiliğinden oluşamayacaklarını ispatlamaktadır.Doğadaki tasarım, yaratılışın açık bir delilidir.Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürsünüz? Acaba aklınıza ilk olarak, ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı mı gelirdi? Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum sizi, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürür mü?

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bilinçli bir tasarımın, yani bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir irade tarafından var edildiğini gösterir.

Araba için verdiğimiz bu örnek, canlı sistemler için de geçerlidir. Hatta canlılıktaki tasarım bir arabayla kıyas edilemeyecek kadar çarpıcıdır. Canlılığın en temel birimi olan hücre, insan yapımı teknolojik ürünlerin hepsinden çok daha komplekstir. Dahası, basite indirgenmesi mümkün olmayan bu yapının, bir anda ve eksiksiz biçimde ortaya çıkmış olması gerekmektedir.

Dolayısıyla tüm canlıların üstün bir "tasarımın" ürünü olduğu açıktır. Daha açık bir ifadeyle, kuşkusuz tüm canlılar Allah tarafından yaratılmıştır.

Evrimcilerin bu açık gerçek karşısında sığındıkları tek kavram "tesadüf"tür. Oysa bu kişiler tesadüflerin ortaya inanılmaz derecede kusursuz tasarımlar çıkarabileceklerine

inanmakla, gerçekte aklın ve bilimin dışına çıkmış olurlar. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü zoolog Pierre Grassé, Darwinizm'in temelini oluşturan bu "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

"Şanslı mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir."12

Grassé, "tesadüf" kavramının evrimciler için ifade ettiği anlamı da şöyle özetler: "...Tesadüf, ateizm görüntüsü altında kendisine gizlice tapınılan bir tür ilah haline gelmiştir."13

İşte Darwinizm'in temelinde bu tür bir batıl inanış yatmaktadır.

Miller deneyi

Evrimciler, hayatın ilkel dünyada tesadüfen oluştuğu iddiasına delil olarak, çoğu zaman Miller Deneyi'ni gösterirler. Oysa, yaklaşık yarım asır önce gerçekleştirilen deney, ilerleyen yıllarda ortaya çıkan bulgularla tüm bilimsel anlamını yitirmiştir.

Amerikalı kimyacı Stanley Miller, moleküler evrim senaryosunu desteklemek için 1953 yılında bir deney düzenledi. Miller, ilkel dünya atmosferinin metan, amonyak ve hidrojen gazlarını içerdiğini varsayıyordu. Bu gazları bir deney düzeneğinde birleştirdi ve bu karışıma elektrik verdi. Bir hafta kadar sonra da bu karışımın içinde birkaç amino asit oluştuğunu gözlemledi.

Bu bulgu evrimcilere büyük bir heyecan verdi. Sonraki yirmi yıl boyunca Sydney Fox, Cyril Ponnamperuma gibi diğer bazı evrimciler de Miller'ın senaryosunu devam ettirmeye çalıştılar.

Ancak 1970'li yıllarda elde edilen bulgular, **"ilkel atmosfer deneyleri"** olarak bilinen tüm bu evrimci çabaları geçersiz kıldı. Çünkü Miller'ın ortaya attığı ve diğer evrimcilerin de kabul ettiği "metan-amonyak ağırlıklı ilkel atmosfer modeli"nin kesinlikle gerçek dışı olduğu ortaya çıktı. Miller bu gazları özellikle seçmişti, çünkü bunlar amino asit oluşumu için çok uygundular. Oysa bilimsel bulgular, o dönemdeki atmosferin daha çok azot, karbondioksit ve su buharından oluştuğunu gösterdi.14 Bu atmosfer yapısı ise amino asit oluşumuna kesinlikle uygun değildi. Dahası, ilkel atmosferde büyük oranda serbest oksijen olduğu anlaşıldı.15 Bu da evrimcilerin senaryosunu geçersiz kılıyordu. Çünkü serbest oksijenin amino asitleri hemen parçalayacağı açıktı.

Bu bulgular sonucunda 1980'li yıllarda bilim dünyası Miller Deneyi ve onu izleyen diğer **"ilkel atmosfer deneyleri"**nin bir anlamı olmadığını kabul etti. Uzun süren bir

sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.16

Kaldı ki, tüm bu tartışmalar sırf "amino asit oluşumu" hakkında yapılmıştı. Eğer amino asitler oluşmuş olsa bile, bu basit organik moleküllerin proteinler gibi olağanüstü karmaşık yapıları rastlantısal olarak meydana getirmeleri ve bu yolla, bugün insanoğlunun laboratuvarda yapmayı başaramadığı canlı hücresinin meydana gelmesi mümkün değildir.

Miller'den bu yana geçen yarım asırlık süre, sadece evrim teorisinin moleküler düzeydeki çaresizliğinin daha iyi sergilenmesine yaramıştır.

Doğal seleksiyon yanılgısı

Darwin'in evrim mekanizması olarak öne sürdüğü doğal seleksiyonun gerçekte evrimleştirici bir etkisi yoktur. Doğal seleksiyon, yeni canlı türleri oluşturmaz.

Canlılığın yeryüzünde tesadüfen ortaya çıkmasının imkansız oluşu gibi, canlı türlerinin birbirlerine dönüşmesi de imkansızdır. Çünkü doğada böyle bir güç yoktur. Doğa dediğimiz bütün, taşı, toprağı, havayı, suyu oluşturan bilinçsiz atomların bir toplamıdır. Bu cansız madde yığını, omurgasız bir canlıyı balığa çevirecek, sonra onu karaya çıkarıp sürüngen yapacak, sonra kuş yapıp uçuracak ve en son olarak da insana dönüştürecek bir güce sahip değildir.

Bunun aksini iddia eden Darwin, **"evrim mekanizması"** olarak tek bir kavram öne sürmüştü: Doğal seleksiyon. Doğal seleksiyon doğal seçme demektir. Güçlü ve içinde bulunduğu doğal şartlara uygun olan canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin aslanlar tarafından tehdit edilen bir zebra sürüsünde, daha hızlı koşabilen zebralar hayatta kalacaktır. Ama elbette bu mekanizma, zebraları evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin fillere dönüştürmez.

Nitekim doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğine dair tek bir gözlemlenmiş delil yoktur. Ünlü bir evrimci olan İngiliz paleontolog Colin Patterson, bu gerçeği şöyle itiraf eder:

"Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur."17

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlıların başına gelen genetik kazalardır. Ve her kaza gibi zarar verir, tahrip ederler. Mutasyonun "evrim" sağlaması, bir çekiç darbesinin bir saati geliştirmesi kadar imkansızdır.

Doğal seleksiyonun hiçbir evrimleştirici etkiye sahip olmadığını gören evrimciler, 20. yüzyılda iddialarına bir de "mutasyon" kavramını eklemişlerdir. Mutasyonlar, radyasyon gibi dış etkenler sonucunda canlıların genlerinde meydana gelen bozulmalardır. Evrimciler ise bu bozulmaların canlıları evrimleştirdiğini öne sürerler.

Bu iddia bilimsel veriler tarafından yalanlanmaktadır. Çünkü gözlemlenen tüm etkili mutasyonlar, canlılara sadece zarar verirler. Mutasyonlar insanlarda Mongolizm, Down Sendromu, Albinizm, cücelik, Orak Hücre Anemisi gibi zihinsel ya da bedensel bozukluklara ya da kanser gibi hastalıklara neden olmaktadır.

Mutasyonların canlıları evrimleştirmesinin mümkün olmamasının bir diğer sebebi, mutasyonun bir canlıya yeni genetik bilgi eklemeyişidir. Mutasyonlar var olan genetik bilginin, iskambil kağıtlarındaki gibi kendi arasında düzensiz olarak tekrar karışmasına yol açarlar; yeni genetik bilgi, mutasyonlarla oluşmaz.

Evrim teorisi ise canlıların genetik bilgisinin zaman içinde arttığını iddia eder. Örneğin en basit yapıda bir bakteride yaklaşık 2000 çeşit protein bulunurken insan gibi bir organizmada 100.000 çeşit protein vardır. Bir bakterinin insana dönüşmesi için tam 98.000 çeşit yeni proteinin "keşfedilmesi" gereklidir. Bu proteinlerin yapısının mutasyonlar tarafından oluşturulması ise hiçbir şekilde mümkün değildir, çünkü mutasyonlar DNA zincirini uzatmazlar.

Nitekim bugüne dek, canlıların genetik bilgisini geliştiren tek bir mutasyon bile gözlemlenememiştir. Bu nedenle Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı Pierre-Paul Grassé, "ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, mutasyonlar herhangi bir evrim meydana getirmezler" demektedir.18

İndirgenemez komplekslik

Darwinizm'in bütün iddiaları "kademe kademe gelişim" senaryosuna dayanır. Oysa 20. yüzyıl biliminin ortaya çıkardığı "indirgenemez kompleks" organlar, bu senaryoyu ve onunla birlikte tüm evrim teorisini yıkmaktadır.

Eğer bir evrimciye, "Canlıların sahip oldukları olağanüstü organlar nasıl ortaya çıktı?" diye sorarsanız, size şu senaryoyu anlatacaktır:

"Evet, canlıların son derece kompleks olan sistemleri bir anda tesadüfen oluşamaz. Ama bu sistemler kademe kademe gelişmiştir. Önce sistemin tek bir parçası tesadüfen ortaya çıkmıştır. Bu parça canlıya avantaj sağladığı için, o canlı doğal seleksiyonla seçilmiştir. Sonra diğer parçalar kademe kademe oluşmuş ve sonunda çok karmaşık olan sistem ortaya çıkmıştır."

Bu senaryoyu daha en başından tamamen geçersiz kılan nokta, canlılardaki çoğu sistemin sahip olduğu "indirgenemez komplekslik" özelliğidir. Bunun anlamı şudur: Eğer bir sistem, ancak bütün parçaları var olduğunda işe yarıyorsa ve tek bir parçası dahi

olmadığında hiçbir işe yaramıyorsa, o sistem daha basite indirgenemez. Ya kusursuz olarak vardır ve çalışır, ya da hiçbir işe yaramaz.

Dikkat edilirse, indirgenemez kompleksliğe sahip bir sistemin "kademe kademe" tesadüflerle oluşması imkansızdır. Çünkü sistem eksiksiz ve kusursuz olmadıktan sonra, hiçbir "ara kademe" işe yaramayacaktır. İşe yaramayan bir ara kademe ise, evrimin kendi mantığına göre, doğal seleksiyon tarafından elenip yok olacaktır.

Darwin, teorisini ortaya atarken bu konu hakkında büyük endişe duymuştu. Canlıların basite indirgenebilir organlara sahip olduklarını hayal etmiş, ama bu hayalinin yeni bulgularla yıkılacağından korkmuştu. Bu nedenle Türlerin Kökeni adlı kitabında şöyle yazmıştı:

"Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır."19

Bugün Darwin'in teorisi tam da korktuğu gibi "kesinlikle yıkılmıştır", çünkü bilimsel bulgular, canlılardaki çoğu sistemin indirgenemez kompleks sistemler olduğunu göstermektedir. İnsan gözünden hücrenin yapısına, kanın pıhtılaşma sisteminden proteinlere kadar sayısız yapı ve sistem, tek bir parçaları dahi olmasa hiçbir işe yaramayacak yapıdadır. Nitekim hiçbir evrimci bunların ne gibi "kademe"lerle ortaya çıkmış olabileceğini açıklayamamaktadır.

İndirgenemez kompleksik evrim teorisini Darwin'in ifadesiyle "kesinlikle" yıkarken, öte yandan yaratılışı da kesinlikle ispatlamaktadır. Çünkü her indirgenemez kompleks sistem, kendini inşa eden bir aklın varlığını gösterir. Canlılardaki kompleksik ise, tüm canlılığı yaratmış olan Allah'ın varlığını ve kusursuz yaratışını ispatlamaktadır. Kuran'da bildirildiği gibi, **"O Allah ki, yaratandır, kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir." (Haşr Suresi, 24)**

Ara formlar çıkmazı

Darwin "eğer teorim doğruysa, sayısız ara form fosili bulunmalı" demişti. Oysa evrimciler 140 yıllık çabaya rağmen tek bir tane bile bulamadılar.

Evrim teorisi, canlıların tek bir ortak atadan geldiklerini iddia eder. Teoriye göre canlılar, çok uzun bir zaman içinde birbirine eklenen küçük değişimlerle farklılaşmışlardır.

Eğer bu iddia doğru olsaydı, tarihte, farklı canlı türlerini birbirine bağlayacak çok sayıda "ara tür" yaşamış olması gerekirdi. Örneğin sürüngenler eğer gerçekten kuşlara evrimleşselerdi, tarihte milyarlarca yarı kuş-yarı sürüngen canlı yaşamış olması gerekirdi.

Darwin, teorisine göre fosil kayıtlarının bu "ara-geçiş formları"yla dolu olması gerektiğini biliyordu. Ama hiçbir ara form fosili olmadığının da farkındaydı. Bu yüzden Türlerin Kökeni adlı kitabında bu soruna özel bir bölüm ayırmıştı.

Darwin bu büyük sorunun ilerde aşılacağını, yeni araştırmaların ara form fosillerini ortaya çıkaracağını umuyordu. Ancak Darwin'den bu yana geçen 140 yıldır, evrimciler, tüm çabalarına rağmen tek bir ara form fosili bile bulamadılar. Ünlü evrimci paleontolog Derek Ager, bu gerçeği şöyle itiraf eder:

"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz."20

Canlıların yeryüzünde aniden oluşmuş olmaları ise, elbette Allah tarafından yaratıldıklarının bir ispatıdır. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, "canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir" diyerek bu gerçeği kabul eder.21

Kambriyen devri

Yeryüzü tabakaları incelendiğinde,dünyadaki canlılığın birdenbire belirdiği görülür. Çok sayıda canlı türü, bir anda ve eksiksiz halleriyle Kambriyen Devir'de ortaya çıkmıştır. Bu bulgu, yaratılışa çok açık bir delil oluşturmaktadır.

Kompleks canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 520-530 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan "Kambriyen" tabakadır.

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır.

Evrim literatürünün popüler yayınlarından Earth Sciences dergisinin editörü Richard Monestarsky, evrimcileri çaresiz bırakan bu gerçeği şöyle kabul eder:

"Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen Devir'de zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar."22

Hiçbir ortak ataya sahip olmayan bu farklı canlı türlerinin nasıl olup da ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Evrim teorisinin yaşayan en ünlü savunucusu olan İngiliz zoolog Richard Dawkins, bu konuda şu itirafı yapar: "Kambriyen Devri canlıları, sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibilerdir."23

Kambriyen patlaması canlıların Allah tarafından yaratıldığının açık bir delilidir. Çünkü canlıların hiçbir evrimsel ataları olmadan aniden ortaya çıkmalarının tek açıklaması

yaratılıştır. Nitekim Darwin, "eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu" diye yazmıştır.24

Darwin'in korktuğu bu öldürücü darbe, fosil kayıtlarının henüz başlangıcında Kambriyen Devir'den gelmektedir.

Balıklar ve amfibiyenler

Balıklar ve amfibiyenler yeryüzünde bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkmıştır. Evrimciler her iki canlı grubunun da kökenini açıklayamaz.

Evrimciler Kambriyen Devir'de ortaya çıkan omurgasız deniz canlılarının, on milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içinde balıklara dönüştüğünü iddia ederler. Ancak bu omurgasızlar ile balıklar arasında bir evrim olduğunu gösterebilecek hiçbir ara-geçiş formu yoktur. Oysa iskeletleri olmayan ve sert kısımları vücutlarının dış kısmında yer alan omurgasızların, sert kısımları vücutlarının ortasında yer alan kemikli balıklara evrimleşmesi çok büyük bir dönüşümdür ve çok sayıda ara form izi bırakmış olması gerekir.

Evrimciler bu hayali formları aramak için 140 yıldır fosil tabakalarını alt-üst etmektedirler. Milyonlarca omurgasız fosili vardır, milyonlarca balık fosili vardır, ama hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır. Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

"Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?"26

Evrimci senaryo, omurgasızlardan evrimleşen balıkların, bir süre sonra da karada yaşama imkanı olan amfibiyenlere dönüştüğünü iddia eder.

(Amfibiyenler kurbağalar gibi hem suda, hem karada yaşayan hayvanlardır.) Ama tahmin edilebileceği gibi bu senaryonun da hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim kitabının yazarı olan ünlü evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği **"Erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz" diyerek istemeden de olsa ifade etmektedir.**27

Kısacası hem balıklar, hem de amfibiyenler, yeryüzünde hiçbir ataları olmadan, bir anda ve bugünkü halleriyle ortaya çıkmışlardır. Bir başka deyişle, Allah tarafından kusursuzca yaratılmışlardır.

Coelacanth yanılgısı

Bundan 70 yıl kadar öncesine dek, evrimciler "kara canlılarının atası" saydıkları bir balık fosiline sahiptiler. Ancak bilimsel gelişmeler, bu balık hakkındaki tüm evrimci iddiaları sona erdirdi.

Balıklar ile amfibiyenler arasında hiçbir ara form fosili olmadığı, bugün evrimcilerin de itiraf ettiği bir gerçektir. Ama bundan 50 yıl öncesine kadar Coelacanth adı verilen bir balık fosili, birçok evrimci kaynakta çok kesin bir ara-geçiş formu olarak tanıtılıyordu. Evrimciler yaşı 410 milyon yıl olarak hesaplanan Coelacanth'ın ilkel bir akciğere, gelişmiş bir beyne, karadan çıkmaya hazır bir dolaşım ve sindirim sistemine, hatta ilkel bir yürüme şekline sahip bir ara-geçiş formu olduğunu iddia ediyorlardı. Bu evrimci yorumlar 1930'lu yılların sonuna kadar bütün bilim çevrelerinde tartışmasız kabul edildi.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. Yetmiş milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara-geçiş formu olarak tanıtılan Coelacanth ailesinin canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! Coelacanth'ın **"kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, "Yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım"**28 demişti. İlerleyen yıllarda başka bölgelerde de 200'den fazla Coelacanth yakalandı.

Bu balıkların yakalanmasıyla beraber evrimcilerin hayali yorumlar yapmakta ne kadar ileri gidebilecekleri de anlaşılmış oldu. Coelacanthlar iddia edildiği gibi ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahiptiler. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi.29 Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan Coelacanth'ın, gerçekte okyanusun derin sularında yaşayan ve 180 m. derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu anlaşıldı.30

Sürüngenler

Evrim teorisi sürüngenlerin de kökenini açıklayamaz. Bu kendilerine özgü canlılar, arkalarında hiçbir evrim süreci bulunmadan, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Sürüngenlerin fizyolojik özellikleri de sözde ataları amfibiyenlerden çok farklıdır.

Dinozor, kertenkele, kaplumbağa ya da timsah... Tüm bu canlılar, "sürüngenler" olarak bilinen aileye aittir. Dinozorlar gibi bazı sürüngenlerin soyu tükenmiştir, ama bazıları hala yaşamaktadır.

Sürüngenlerin kendilerine has özellikleri vardır. Hepsinin vücudu, "pul" olarak adlandırılan sert kabuklarla kaplıdır. Soğukkanlıdırlar, yani kendi vücut ısılarını üretemezler. Bu yüzden de her gün güneşe çıkıp vücutlarını ısıtma ihtiyacı duyarlar. Yavrularını ise yumurtlayarak dünyaya getirirler.

Evrimciler sürüngenlerin nasıl ortaya çıktıklarını açıklayamazlar. Bu konudaki klasik evrimci iddia, sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiği şeklindedir. Ama bu iddiayı destekleyecek hiçbir bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında

yapılabilecek bir inceleme, iki canlı grubu arasında çok büyük fizyolojik farklar bulunduğunu ve "yarı sürüngen-yarı amfibiyen" bir canlının yaşama şansı olmadığını göstermektedir.

Nitekim fosil kayıtlarında da böyle bir canlıya hiçbir zaman rastlanmamıştır. Ünlü evrimci paleontolog Lewis L. Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

"Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen ve sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır."31

Kaldı ki, yılan, dinozor ya da kertenkele gibi çok farklı sürüngen türleri arasında da aşılmaz sınırlar vardır. Tüm bu farklı türler, yeryüzünde bir anda ve ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Çünkü, Allah tarafından yaratılmışlardır. Bu gerçek Kuran'da şöyle haber verilir:

"Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, her şeye güç yetirendir." (Nur Suresi, 45)

Kuşlar ve sürüngenler

Evrimciler, kuşların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasındadır. Oysa bu iki canlı grubunun yapılarını incelediğimizde, bu iddianın tümüyle bilim dışı olduğunu görürüz.

Evrimciler, kuşların küçük yapılı sürüngen dinozorlardan türediklerini iddia ederler. Oysa kuşlar ve sürüngenler arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduğunu ve aralarında asla bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunların en önemlilerinden biri kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutar. Örneğin bir serçenin vücut ısısı hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48 oC'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Kuşların solunum sistemi de sürüngenlerden tamamen farklıdır. Sürüngenlerde ve memelilerde hava nefes borusuyla ciğerlere alınır, sonra yine aynı borudan dışarı verilir. Ama kuşlarda hava, akciğer kanalları boyunca tek taraflı hareket yapar; ciğere bir taraftan girer, diğer taraftan çıkar. Diğer hiçbir canlı grubunda rastlanmayan bu solunum sistemi sayesinde, kuşlar havayı çok verimli kullanırlar. Bu sayede oksijen yoğunluğunun son derece düşük olduğu 8.000 metre yükseklikte bile uçabilmektedirler.

Kuşlarla sürüngenler arasına aşılmaz uçurum koyan bir başka özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüylerdir. Sürüngenlerin vücutları pullarla, kuşların vücutları ise tüylerle kaplıdır.

Kısacası kuşlar ve sürüngenler arasındaki sayısız farklılıklar, sürüngenlerin kademeli olarak kuşlara dönüştüğü şeklindeki evrimci iddiayı kesin olarak çürütmektedir. Kuşlar da, sürüngenler de Allah tarafından ayrı ayrı yaratılmış canlı gruplarıdır.

Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia şöyle der:

"25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır."33

Archæopteryx yanılgısı

Evrimciler "kuşlar dinozorlardan evrimleşti" şeklindeki iddialarına yegane delil olarak Archæopteryx fosilini gösterirler. Oysa son bulgular bu canlının sadece soyu tükenmiş bir kuş türü olduğunu gösteriyor.

Evrimci çevrelerin öne sürebildikleri en önemli ara-geçiş formu adayı, Archæopteryx isimli 150 milyon yıllık fosil kuştur. Evrimciler, bu fosil kuşun iyi uçamayan yarı-dinozor bir canlı olduğunu iddia ederler.

Oysa evrimcilerin birçok kere yanlış olduğu gösterilen bu iddiası, 1997 yılında bulunan yeni bir Archæopteryx fosiliyle beraber kesin olarak yıkıldı.

Bu canlının uçuş kasları için gerekli olan "sternum" yani göğüs kemiğine sahip olmayışı, canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olarak gösterilmekteydi. Ancak 1992 yılında bulunan yedinci Archæopteryx fosili, canlıda evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiğinin var olduğunu göstermiştir. Bu kemiğin varlığı, Archæopteryx'in uçucu bir kuş olduğunu ispatlamış durumdadır.34

Evrimcilerin, Archæopteryx'i ara-geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları diğer iki nokta, yani kanatlarının üzerindeki pençelerin ve ağzındaki dişlerinin bir ara form özelliği olmadığı da anlaşılmıştır. Günümüzde yaşayan iki tür kuşta, Taouraco ve Hoatzin'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunduğu görülmüştür. Tarihte yaşamış farklı kuş türlerinde de dişler vardır. Dahası Martin, Stewart ve Whetstone gibi ünlü kuşbilimcilerin

yaptıkları ölçümlere göre, Archæopteryx'in diş yapısı sürüngenlerin diş yapısından tamamen farklıdır.35

Tüm bu bulgular, Archæopteryx'in ara form olduğu yönündeki evrimci iddiaların hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını göstermektedir.

Kuş tüyleri

Son derece karmaşık bir tasarıma ve aerodinamik özelliklere sahip olan tüyler, sadece kuşlara özgüdür. Kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiği iddiası ise tümüyle temelsizdir.

Sürüngenlerin vücutları pullarla, kuşların vücutları ise tüylerle kaplıdır. Evrimciler sürüngenleri kuşların atası saydıkları için, ister istemez kuş tüylerinin de sürüngen pullarından evrimleştiğini öne sürmek zorunda kalırlar. Oysa pullar ile tüyler arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush, bir evrimci olmasına rağmen, "tüyler ve pullar... genetik yapılarından gelişimlerine, morfolojilerinden doku organizasyonlarına kadar her şeyde birbirlerinden farklıdırlar" diyerek bu gerçeği kabul eder.36 Dahası, Prof. Brush'a göre "kuş tüylerinin protein yapısı da diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün" bir yapıdır.37

Bunun yanısıra, kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiklerini gösterebilecek hiçbir fosil delili de yoktur. Aksine, Prof. Brush'ın ifadesiyle, **"tüyler fosil kayıtlarında sadece kuşlara has bir özellik olarak bir anda belirirler"**.38 Sürüngenlerde kuş tüylerine köken oluşturabilecek **"hiçbir epidermal (üst deriye ait) yapı ise belirlenememiştir"**.39

1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'-de bulunan tüylü dinozor fosilleri" hikayesi ise tümüyle gerçek dışıdır. Sözü edilen Sinosauropteryx fosilinin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı, 1997 yılında yapılan incelemelerle anlaşılmıştır.40

Öte yandan, kuş tüylerinde hiçbir evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar kompleks bir tasarım vardır. Ünlü kuşbilimci Alan Feduccia**, "tüylerin her özelliği aerodinamik fonksiyona sahiptir. Hafiftirler, kaldırma kuvvetleri vardır ve kolaylıkla eski biçimlerine dönebilirler"** der. Feduccia, evrim teorisinin çaresizliğini ise şöyle kabul eder: **"Uçmak için böylesine tasarlanmış bir organın, nasıl olup da ilk başta başka bir amaca yönelik olarak ortaya çıktığını anlayamıyorum."**41

Tüylerdeki bu tasarım, Charles Darwin'i de çok düşündürmüş, hatta tavuskuşu tüylerindeki mükemmel estetik kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"ti. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta **"gözü düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu. Ama kendimi zamanla bu probleme alıştırdım"** dedikten sonra şöyle devam ediyordu: **"Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla**

rahatsız ediyor. Örneğin bir tavuskuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor."42

Memelilerin kökeni

Memeli canlılar da, evrimin iddialarının aksine yeryüzünde bir anda, hiçbir ataları olmadan ortaya çıkmıştır. Dahası, evrimciler farklı memeli gruplarının kökenine de açıklama getirememektedir.

Evrim teorisi, buraya dek incelediğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia etmektedir. Aynı senaryoya göre sürüngenlerin yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atası olması gerekir. Oysa vücutları pullarla kaplı, soğukkanlı ve yumurtlayarak çoğalan sürüngenler ile, vücutları tüylü, sıcakkanlı ve doğurarak çoğalan memeliler arasında çok büyük yapısal uçurumlar vardır.

Bu uçurumların bir örneği, sürüngenlerin ve memelilerin çene yapılarıdır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur.

Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bunun nasıl gerçekleştiği sorusu elbette cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci paleontolog Roger Lewin, "ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır" demek zorunda kalır.43

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden biri olan George Gaylord Simpson ise, evrimciler açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

"Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devire ait izleri ise yok gibidir."44

Yani memeli canlılar da dünya üzerinde hiçbir ataları olmadan, bir anda ve eksiksiz halleriyle ortaya çıkmıştır. Bu durum, Allah tarafından yaratıldıklarının bilimsel delilidir.

Atın evrimi masalı

Bir zamanlar "evrimin büyük delili" olarak gösterilen atın evrimi senaryosu, günümüzde evrimci kaynaklar tarafından dahi reddediliyor.

Yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında, atın sözde evrimine ait olduğu öne sürülen hayali bir sıralama gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul eder.

Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını şöyle anlatmıştır:

"... Ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir."45

Gerçekten de atın evrimi senaryosu, bir hayal ürününden başka bir şey değildir. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçlarındaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl yaşamış "Eohippus" adlı köpek benzeri bir canlının, günümüzde yaşayan atın (Equus) ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Aslında evrimcilerin yaptığı şey, soyu tükenmiş bazı memeli türlerini alıp, Eohippus'tan günümüz atına kadar uzanan hayali şemalar oluşturmaktır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan The Great Evolution Mystery adlı kitabında atın evrimi hikayesinin aslını şöyle anlatır:

"Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktür."46

Bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduğunu göstermektedir.

Yaşayan fosiller

Yüzmilyonlarca yıllık fosil canlılarla, bu canlıların günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu gerçek, evrim iddiasını tümüyle geçersiz kılmaktadır.

Evrim teorisi, canlıların sürekli bir değişim içinde olduklarını, tesadüfler sonucunda sürekli olarak geliştiklerini iddia etmektedir. Oysa fosil kayıtları, bunun tam aksini gösterir. Fosillere baktığımızda, bundan yüzmilyonlarca yıl önce yaşamış olan canlılarla, bugünkü

örnekleri arasında hiçbir fark olmadığını görürüz. Dünya üzerinde ilk ortaya çıkan balıklar, sürüngenler ya da memeliler nasılsa, bugünkü balıklar, sürüngenler ya da memeliler de öyledir. Bazı canlı türlerinin soyları tükenmiştir, ama hiçbir tür bir başka türe dönüşmemiştir.

Bu ise, canlı türlerin Allah tarafından ayrı ayrı yaratıldıklarını ve yaratıldıkları günden bu yana da hiçbir evrim geçirmediklerini göstermektedir.

İnsanın evrimi masalı

Evrimcilerin canlıların kökeni hakkındaki diğer iddiaları gibi, insanın kökeni hakkında ortaya attıkları senaryo da bilimsel yönden temelsizdir. Bulgular, "insanın evrimi"nin sadece bir masal olduğunu göstermektedir.

Darwin, insanlarla maymunların ortak bir atadan geldikleri iddiasını, 1871 yılında yayınlanan İnsanın Türeyişi (Descent of Man) adlı kitabında öne sürmüştü. O zamandan bu yana da Darwin'in yolunu izleyenler bu iddiayı destekleme yarışına giriştiler. Ancak yapılan tüm araştırmalara rağmen, başta fosiller alanında olmak üzere, "insanın evrimi" iddiası hiçbir somut bilimsel bulgu ile desteklenemedi.

Bazı insanlar bu gerçekten habersizdir ve insanın evrimi iddiasının pek çok delille desteklenen somut bir gerçek olduğunu sanır. Bu yanlış kanının nedeni, evrimcilerin medya yoluyla sürdürdükleri propagandadır. Ancak gerçekte konunun uzmanları "insanın evrimi" iddiasının temelsiz bir varsayımdan başka bir şey olmadığının farkındadır. Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam, şöyle demektedir:

"Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle ‘bu konuyu unutun; devam etmek için yeterli delil yok' diyecektir."47

Paleoantropoloji hakkındaki önemli bir kitabın yazarı olan William Fix ise, şu yorumu yapar:

"İnsanlarla ilgili olan fosil kayıtları hakkında hala çok az bilgi bulunmaktadır. İddiada bulunanlar tehlikeli bir tahminden başka bir tahmine atlamaktan başka bir şey yapmamakta ve bir sonraki keşfin onları aptal konumuna düşürmemesini ummaktadırlar. İnsanın kökeni hakkında hiçbir şüphe duymamamız gerektiğini söyleyen hala sayısız bilim adamı vardır, ancak tek eksiklikleri bir delillerinin olmamasıdır... "48

Delili olmayan bu evrim senaryosu, insanın soyağacını Australopithecus adlı bir maymun türüyle başlatır. İddiaya göre Australopithecus zamanla ayağa kalkmış, beyni büyümüş ve çeşitli aşamalardan geçerek günümüz insanı (Homo sapiens) haline gelmiştir. Ancak fosil bulguları bu senaryoyu hiçbir biçimde desteklememektedir. Her türlü ara form iddiasına rağmen, insan ve maymunlara ait fosil kalıntıları arasında aşılamaz bir sınır vardır. Dahası birbirinin atası olarak gösterilen türlerin gerçekte aynı dönemde yaşamış çağdaş türler oldukları ortaya çıkmıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli

savunucularından biri olan Ernst Mayr, **"Homo sapiens'e (günümüz insanına) uzanan zincir gerçekte kayıptır"** diyerek bu gerçeği kabul eder.49

Australopithecus

Evrimcilerin Australopithecus ismini verdikleri canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir...

Australopithecus kelimesi "güney maymunu" anlamına gelir. Farklı kategorilere ayrılan Australopithecus türlerinin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar vardır. Birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Evrimcilerin bu konudaki iddiası ise, Australopithecus'un, tam bir maymun anatomisine sahip olmasına rağmen, insanlar gibi dik olarak yürüdüğü tezidir.

Ancak İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını gösterdi. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, Australopithecus'un sadece sıradan bir maymun türü olduğu ve kesinlikle dik yürümediği sonucuna vardı.50 Yine bir evrimci olan Oxnard ise, Australopithecus'un iskelet yapısının günümüz orangutanlarına benzediğini açıkladı.51

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında Australopithecus dişleri üzerinde yaptığı detaylı analizler de yine Australopithecus'un bir maymun türü olduğunu gösterdi.52

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Spoor, Wood ve Zonneveld'in, inceledikleri tüm Australopithecus örneklerinin iç kulak kanalları modern maymunlarınkiyle aynıydı.53 Bu bulgu, Australopithecus türünün günümüz maymunlarına benzer bir tür olduğunu bir kez daha gösterdi.

Homo erectus

Evrimcilerin "ilkel insan" olarak göstermeye çalıştıkları Homo erectus, gerçekte kayıp bir insan ırkıdır. Homo erectus ile bizim aramızdaki farklar, sadece ırksal farklılıklardır.

Evrimcilerin ortaya attıkları "insanın evrimi" şemasında, Australopithecus türünden sonra temel olarak Homo erectus adıyla sınıflandırılan fosiller gelir. (Bazı evrimcilerin "Homo habilis" adıyla ortaya attıkları sınıflandırma ise son yıllarda giderek Australopithecus türü içine dahil edilmektedir.)

Homo erectus kavramı "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm Homo erectus fosilleri, Australopithecus ya da Homo habilis örneğinde görülmediği kadar diktir. Günümüz insanının iskeleti ile Homo erectus iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.

Bunun iyi bir göstergesi, Homo erectus sınıfına dahil edilen "Turkana Çocuğu" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patolojistin bu fosilin iskeletiyle, bir modern insan iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.54

Evrimcilerin Homo erectus'u "ilkel" saymaktaki yegane dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc.) modern insanın ortalamasından küçüklüğü ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada Homo erectus'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avustralya yerlileri Aborijinler'de).

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.55

Nitekim ünlü evrimci Richard Leakey bile Homo erectus'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

"Herhangi bir kişi farklılıkları farkedebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir."56

Kısacası evrimcilerin Homo erectus sınıflamasına dahil ettikleri insanlar, zeka düzeyleri bizden farklı olmayan kayıp bir insan ırkıdır. Bir insan ırkı olan Homo erectus ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (Australopithecus ya da Homo habilis) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır. Bu ise yaratılmış olmalarının açık bir göstergesidir.

Kaybolmuş bir insan ırkı:Neandertal

Evrimciler tarafından "insanın ilkel atası" olarak gösterilmeye çalışılan Neandertal adamının, sadece kaybolmuş bir insan ırkı olduğu bugün artık kesin olarak ortaya çıkmıştır.

Neandertaller bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş —ya da diğer ırklarla karışarak

asimile olmuş— insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Evrimciler bu insanları "ilkel bir tür" olarak göstermek için çok çabalamışlar, ama bütün bulgular Neandertal insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

"Neandertal kalıntıları ve modern insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertaller'in anatomisinde, ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde modern insanlardan aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur."57

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak "Homo sapiens neandertalensis" demektedir. Bulgular, Neandertaller'in ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını

ve aynı dönemde yaşamış Homo sapiens sapienslerle beraber, gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir. Kısacası Neandertaller, sadece zamanla ortadan kaybolmuş "yapılı" bir insan ırkıdır.

Soyağacının çöküşü

Evrimcilerin ortaya attıkları "insanın soyağacı" senaryosu, fosil bulguları tarafından yalanlanıyor. Evrimciler tarafından birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin, gerçekte aynı dönemde yaşamış farklı ırklar olduğu bugün anlaşılmış durumda.

İnsanın evrimi senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soyağacının var olması için, maymunlardan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır. İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır.

Bu farklı türler arasında bir soyağacı olamayacağını gösteren çok önemli bir başka bulgu ise, birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin aynı anda ve birarada yaşamış olmalarıdır! Eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi Australopithecus zamanla Homo habilis'e, o da zamanla Homo erectus'a dönüşmüş olsalardı, bu türlerin yaşadıkları dönemlerin de birbirini izlemesi gerekirdi. Oysa aksine, böyle bir kronolojik sıralama yoktur.

Evrimci fosil bilimci Alan Walker, "Doğu Afrika'da Australopithecus bireyleri ile Homo habilis ve Homo erectus türlerinin aynı anda yaşadıklarına dair kesin deliller vardır" diyerek bu gerçeği doğrular.58 Louis Leakey ise, Olduvai Gorge bölgesindeki Bed II katmanında Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus fosillerini neredeyse yanyana bulmuştur.59

Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin bu konuda içine girdiği çıkmazı şöyle açıklar:

"Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soyağacımıza ne oldu? Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler."60

Homo erectus'tan Homo sapiens'e doğru ilerlediğimizde de yine ortada bir soyağacı olmadığını görürüz. Homo erectus'un ve Homo sapiens archaic'in günümüzden 27.000 yıl öncesine hatta 10.000 yıl öncesine kadar yaşamlarını sürdürmüş olduklarını gösteren bulgular vardır. Avustralya'da Kow Bataklığı'nda 13 bin yıllık, Java Adası'nda ise 27 bin yıllık Homo erectus kafatasları bulunmuştur.61

Bu bulgular, evrim teorisinin "insanın ataları" olarak gösterdikleri canlıların, birbirleriyle bir ilgileri olmayan soyu tükenmiş canlı türleri ya da kaybolmuş insan ırkları olduklarını göstermektedir.

İki ayaklılık çıkmazı

İnsanın evrimi senaryosunu geçersiz kılan delillerden biri de iki ayaklılık engelidir. Araştırmalar, dört ayaklı ve eğik maymun yürüyüşünün, iki ayaklı ve dik insan yürüyüşüne dönüşmesinin imkansız olduğunu göstermektedir.

İnsan, diğer canlılardan tamamen farklı bir şekilde hareket eder. Başka hiçbir canlı, insan gibi iki ayağı üzerinde dik olarak yürümez. Evrimciler ise insanın iki ayaklı dik yürüyüşünün, maymunların dört ayaklı eğik yürüyüşünden kademeli olarak evrimleştiği iddiasındadır.

Bu iddia doğru değildir. Öncelikle fosil kayıtları, hiçbir zaman hiçbir canlının insan ve maymun yürüyüşü arası bir hareket şekline sahip olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtları üzerinde yapılan detaylı incelemeler, Australopithecus ve Homo habilis sınıflamalarına dahil edilen canlıların maymunlar gibi dört ayaklı ve eğik yürüdüklerini, Homo erectus ve Neandertal adamı gibi insan ırklarının aynı bizim gibi dik yürüdüklerini ispatlamaktadır. Yani iki ayaklı dik yürüyüş modeli, dünya üzerinde ilk olarak insanlarla birlikte ve aniden ortaya çıkmıştır.

Ayrıca son yıllarda yapılan anatomik incelemeler, maymun yürüyüşünün kademeli olarak insan yürüyüşüne evrimleşmesinin zaten mümkün olmadığını ortaya koymaktadır. 1996 yılında insanın iki ayaklı yürüyüşü konusunda araştırmalar yapan İngiliz mühendis Robin Crompton, yaptığı bilgisayar simülasyonları sonucunda maymun yürüyüşü ve insan yürüyüşü arasında bir hareket şeklinin mümkün olmadığını ortaya koymuştur. Crompton göstermiştir ki, bir canlı ya iki ayağı üzerinde dik olarak yürüyebilir, ya da dört ayağını kullanarak ve öne eğik olarak hareket edebilir. Bu ikisinin arasında kalan bir yürüyüş modeli son derece verimsizdir.62

İnsanla maymun arasındaki uçurum, sadece iki ayaklılıkla sınırlı değildir. Beyin kapasitesi, konuşma yeteneği gibi diğer pek çok özellik de evrimciler tarafından asla açıklanamamaktadır. Evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itirafta bulunur:

"İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır:

1) Neden iki ayak üzerinde yürürler?
2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler?
3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler?
4) Neden konuşmayı öğrendiler?

Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir:

1) Henüz bilmiyoruz.
2) Henüz bilmiyoruz.
3) Henüz bilmiyoruz.
4) Henüz bilmiyoruz.

Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir."63

Kısacası, "insanın evrimi", hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. İnsan, sahip olduğu tüm yetenek ve özelliklerle birlikte, Allah tarafından yaratılmıştır.

Sahte yüzler

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusunda başarısız olsalar da, bir konuda oldukça başarılıdırlar: Propaganda.Bu propagandanın en önemli unsuru ise "rekonstrüksiyon" adı verilen sahte çizim ve maketlerdir.

Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılması anlamına gelir. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde sıkça gördüğümüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak önemli olan, bu çizimlerin gerçekte ne kadar bilimsel olduğudur. İnsanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksiktir. Dolayısıyla bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, temelde hayal gücüne dayalı bir iştir. Nitekim evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar da, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanır.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda bir canlının "yumuşak doku"ları belirlenemez. Örneğin bir kafatası parçasından yola çıkılarak, o canlının derisi, burnu, kulakları, dudakları ya da saçları tespit edilemez. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip

ortaya hayali bir yaratık çıkarması ise çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu konuda şu uyarıyı yapar:

"Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değildir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılır... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir."64

Evrimciler, sadece kendi hayal güçlerinde yaşayan canlıları "rekonstrüksiyon" yöntemiyle canlandırır ve topluma "işte sizin atanız" diye gösterirler. Aradıkları "yarı insan yarı maymun" canlıları fosil kayıtlarında bulamayınca, sahte çizimlerle toplumu aldatmayı seçmektedirler.

Piltdown skandalı

Piltdown Adamı'nın kafatası, 40 yıl boyunca tüm dünyaya "insanın evrimi" iddiasının en büyük kanıtı olarak gösterildi. Ama bu kafatası, gerçekte tarihin en büyük bilim sahtekarlığıydı.

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.65

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Araştırmalar ilerletildi ve sonuçta Piltdown kafatasının tarihin en büyük bilim sahtekarlığı olduğu ortaya çıktı. Bu, yapay bir fosildi; Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti.

Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark "dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten

kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.66 Tüm bunların üzerine "Piltdown Adamı", 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Piltdown skandalı, evrimcilerin teorilerini ispatlamak uğruna her türlü yola başvurabileceklerinin bir göstergesiydi. Dahası, bu skandal evrimcilerin iddialarını destekleyen hiçbir bulguya sahip olmadıklarını da gösteriyordu. Ellerinde delil olmadığı için, delili kendileri üretmeyi tercih etmişlerdi.

Embriyoloji yanılgısı

Evrimci yayınlarda zaman zaman "insan embriyosunda balık solungaçları" olduğundan söz edilir. Oysa bu masal, 19. yüzyıldan miras kalan büyük bir bilim sahtekarlığına dayanmaktadır.

Evrimci yayınlarda zaman zaman "Embriyolojik Rekapitülasyon" adlı bir teori, Darwinizm'e delil gibi gösterilir. Bu teori, evrimci biyolog Ernst Haeckel tarafından 19. yüzyılın sonlarında ortaya atılmıştı. Haeckel, canlı embriyolarının, anne rahmindeki gelişim süreçleri sırasında atalarının sözde geçirmiş olduğu evrimsel süreci tekrarladıklarını öne sürmüştü. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü iddia etmişti.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıktı. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşıldı. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğiydi ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" sanılmıştı.

Evrim teorisinin en önde gelen savunucularından biri olan George Gaylord Simpson, Haeckel'in teorisinin gerçek dışı olduğunu şöyle kabul eder:

"Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor."67

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim hileleri yapan bir sahtekar olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için, bu embriyoların resimlerine bazı eklemeler yapmış, bazı kısımları ise çıkarmıştır.

Kısacası "Embriyolojik Rekapitülasyon" teorisi, sadece evrim teorisinin ne denli bilim dışı bir masal olduğunu gösterdiği için önem taşımaktadır.

Homoloji yanılgısı

Darwin'den günümüze dek evrimciler canlılardaki benzer yapıların evrime delil olduğunu öne sürerler. Oysa, son yıllardaki araştırmalar, bu varsayımı geçersiz kılmaktadır.

Evrimciler, Darwin'den bu yana, farklı canlı türlerinde yer alan ancak birbirlerine benzeyen organların, teorilerine delil oluşturduğunu öne sürerler. Örneğin, bu iddaya göre, güvercinlerin de kanatları vardır, kartalların da kanatları vardır; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir. Evrimciler bu benzerliğe "homoloji" adını verirler.

Oysa homoloji, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdır. Son yıllardaki araştırmalar ise, bu varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermiştir. Sırayla;

1- evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog (benzer) organların var olması,

2- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim aşamalarının birbirinden çok farklı olması ve

3- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olması homolojinin evrime hiçbir dayanak teşkil etmediğini ortaya koymuştur.

Bu üç madde arasında özelikle sonuncusu çok önemlidir. Çünkü benzer organlar tamamen farklı genler tarafından yönetildiğine göre, bu organlar arasında evrimsel bir ilişki aramak imkansızdır. Avustralyalı biyokimya profesörü Michael Denton bu gerçeği, "homolojinin evrimci temeli belki de en ciddi olarak, görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği anlaşıldığında çökmüştür" diyerek açıklar.69

Darwinizm neden savunuluyor?

Evrim teorisi, ortaya atıldığı günden itibaren materyalist felsefeye hizmet etmiştir. Bugün de teoriyi ayakta tutmak için çabalayanlar, bu felsefenin bağlılarıdır.

Evrim teorisini reddeden tüm açık gerçeklere rağmen teori neden hala savunulmaktadır? Amerikalı evrimci biyolog Michael Walker bu soruyu cevaplarken şu itirafta bulunur:

"Kabul etmeliyiz ki bir çok bilim adamı ve teknoloji uzmanının Darwin'in teorisine onay veriyor olmasının tek nedeni, bu teorinin bir Yaratıcı'nın varlığını reddetmesidir."71

Teoriyi ısrarla savunanların tek hedefi, Allah'ı inkar eden materyalist felsefeyi yaşatabilmektir. Materyalizm sadece maddenin varlığını kabul eden ve her türlü madde-ötesi varlığı reddeden körü körüne bir inançtır. Materyalistler sözde bilimsel dayanaklarını evrim teorisinde buldukları için, ortaya atıldığı günden bu yana Darwinizm'i desteklemişlerdir.

Diyalektik materyalizmin (komünizmin) kurucusu olan Karl Marx, Charles Darwin'in yazdığı ve evrim teorisinin temelini oluşturan Türlerin Kökeni adlı kitap için, "bizim görüşlerimizin doğal tarihsel temelini içeren kitap budur işte" demiştir.72

O günden bu yana da, başta Marksistler olmak üzere bütün materyalistler Darwinizm'i gözü kapalı bir biçimde savunmaktadırlar.

Ama 140 yıldır dünyayı aldatan bu yalan bundan sonra fazla yaşayamayacaktır. Amerikalı felsefeci Malcolm Muggeridge, teorinin kaçınılmaz çöküşünü şöyle anlatır:

"Ben kendim, evrim teorisinin, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük alay konularından biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşaklar, bu kadar dayanaksız ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır."73

Apaçık olan gerçek: Yaratılış

Bilim, canlıları tesadüfle açıklamaya çalışan evrim teorisini çökertirken, doğada kusursuz bir yaratılış olduğunu göstermektedir. Tüm canlılar Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur.

Evrim teorisi canlılığın bir "tesadüf" ürünü olduğunu iddia eder. Oysa bu kitap boyunca incelediğimiz tüm bilimsel kanıtlar, bunun kesinlikle gerçek dışı bir iddia olduğunu, canlılığın asla tesadüfle açıklanamayacak kadar üstün bir tasarımla yaratıldığını göstermektedir.

"Tesadüf" inancı, canlılığın basit sanıldığı 19. yüzyılda doğmuş, bazı ideolojik nedenlerle de 20. yüzyıla kadar zorla taşınmıştır. Ama artık bilim dünyası bu iddianın saçmalığını görmekte ve çok sayıda bilim adamı, canlılığın üstün bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu kabul etmektedir. Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe, "tesadüf" masalına on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

"Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı itiraz bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil."76

Bu apaçık gerçeği görebilmek için, mutlaka biyokimya laboratuvarlarına ya da fosil yataklarına gitmeye de gerek yoktur. İnsan, akıl ve sağduyusunu kullanarak dünyanın hangi köşesini incelese, yaratılış gerçeğini görebilir. Kendisinin, ilk başta sadece bir damla su iken, bu satırları okuyup anlayabilen bir insan haline nasıl geldiğini düşünse, Yaratıcısı'nın sonsuz aklı, bilgisi ve gücünü anlayabilir.

Hiç kimse bu dünyaya rastgele gelmemiştir. Tüm evreni ve tüm insanları yaratan, Alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Allah, sadece Kendisi'ne ait olan yaratma gücünü, insanlara yol gösterici olarak indirdiği Kuran'da şöyle anlatmaktadır:

"Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için bir araya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Şüphesiz Allah, güç sahibidir, azizdir." (Hac Suresi, 73-74)

DİPNOTLAR

1) Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184

2) Sidney Fox, Klaus Dose. Molecular Evolution and The Origin of Life. New York: Marcel Dekker, 1977. s. 2

3) Jeffrey Bada, "Origins", Earth, Şubat 1998, s. 40

4) Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78

5) Bkz. Harun Yahya, Evrim Aldatmacası, Vural Yayıncılık, 1998, s. 120

6) W. R. Bird, The Origin of Species Revisited. Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 304

7) J. D. Thomas, Evolution and Faith. Abilene, TX, ACU Press, 1988. s. 81-82

8) Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 64

9) "Hoyle on Evolution", Nature, Cilt 294, 12 Kasım 1981, s. 105

10) Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 130

11) Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 351

12) Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 103.

13) Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, s. 107

14) J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", Journal of American Chemical Society, cilt 97:11, 1975, s. 2964.

15) "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330

16) "Life's Crucible", Earth, Şubat 1998, s. 34
17) Colin Patterson, "Cladistics", BBC, Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982,
18) Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 88
19) Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
20) Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133
21) Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
22) Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", Discover, Nisan 1993, s. 40
23) Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: W. W. Norton 1986, s. 229
24) Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 302
25) David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, Cilt 50, Ocak 1979, s. 24
26) Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", American Zoologist, Cilt 26, No. 4, 1980, s. 757
27) R. L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, New York: W. H. Freeman and Co. 1988, s. 4.
28) Jean-Jacques Hublin, The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 120
29) Jacques Millot, "The Coelacanth", Scientific American, Cilt 193, Aralık 1955, s. 39
30) Bilim ve Teknik, Kasım 1998, Sayı 372, s. 21
31) Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles" Biological Reveiws of the Cambridge Philosophical Society, vol 44. s. 393
32) En eski Seymouria fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan Hylonomus ve Paleothyris, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittirler. (bkz. Barbara J. Stahl. Vertebrate History: Problems in Evolution, Dover, 1985. ss. 238-39)
33) Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 28
34) Nature, cilt 382, 1 Ağustos 1996, s. 401
35) L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, The Auk, Cilt 98, 1980, s. 86.
36) A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", Journal of Evolutionary Biology, Vol. 9, 1996. s. 132.
37) A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 131.
38) A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 133.
39) A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 131.
40) "Plucking the Feathered Dinosaur", Science, Cilt 278, 14 Kasım 1997, s. 1229.

41) Douglas Palmer, "Learning to Fly", (Review of The Origin of and Evolution of Birds by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), New Scientist, Cilt 153, 1 Mart 1997, s. 44.

42) Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Boston: Gambit, 1971, s. 101.

43) Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492.

44) George Gaylord Simpson, Life Before Man, New York: Time-Life Books, 1972, s. 42.

45) Boyce Rensberger, Houston Chronicle, 5 Kasım 1980, blm. 4, s. 15

46) Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Abacus, Sphere Books, London, 1984, s. 230

47) Richard E. Leakey, The Making of Mankind, Michael Joseph Limited, London 1981, s. 43

48) William R Fix,. The Bone Peddlers, Macmillan Publishing Company: New York, 1984, sf.150-153

49) Scientific American, Aralık 1992

50) Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94.

51) Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, Cilt 258, s. 389

52) Holly Smith, American Journal of Physical Antropology, Cilt 94, 1994, ss. 307-325.

53) Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", Nature, cilt 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648.

54) Boyce Rensberger, The Washington Post, 19 Kasım 1984

55) Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83

56) Richard Leakey, The Making of Mankind, London: Sphere Books, 1981, s. 62

57) Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, cilt 87, Aralık 1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, Cilt 12, 1991, s. 94

58) Alan Walker, Science, cilt 207, 1980, s. 1103.

59) A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, Cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.

60) S. J. Gould, Natural History, Cilt 85, 1976, s. 30

61) Time, Kasım 1996

62) Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", Focus, Cilt 39, 1996, s. 178

63) Elaine Morgan, The Scars of Evolution, New York: Oxford University Press, 1994, s. 5

64) Earnest A. Hooten, Up From The Ape, New York: McMillan, 1931, s. 332

65) Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59.

66) Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44

67) G. G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241.

68) Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204.

69) Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London, Burnett Books, 1985, s. 145

70) W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, ss. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, Of Pandas and People, Haughton Publishing Co., 1990, ss. 35-38

71) Michael Walker, Quadrant, Ekim 1982, s.44

72) David Jorafsky, Soviet Marxism, Natural Science, s. 12

73) Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 59

74) Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, cilt 1. New York, D. Appleton and Company, 1888. ss. 285-86

75) Gertrude Himmelfarb. Darwin and the Darwinian Revolution. Chatto & Windus, London, 1959. s. 348